

Вълкътъ и кучето.

Прѣводъ.

Единъ измършавелъ вълкъ обикалялъ около едно село и срѣщналъ едно угоено куче. Вълкътъ попиталъ кучето: „Кажми ми, куче, отъ кждѣ взимате храната си?“

Кучето отговорило: „Храната ни я даватъ“.

А вълкътъ продължава: „Наистина ли вашата служба при човѣка е трудна?“

„Не, нашата служба не е трудна. Нашата работа е — прѣзъ нощъта да пазимъ двора“.

„Нима само това и толкова ви хранятъ? — казалъ вълкътъ. — Ако е така, азъ бихъ дошелъ при васъ; ние вълцитѣ мжчно си намираме храна“.

„Че иди — казало кучето. — Господарътъ и тебе ще храни“.

Вълкътъ се зарадвалъ и тръгналъ съ кучето къмъ хората, за да имъ служи.

Доближилъ вълкътъ до вратата и вижда, че козината на кучето около врата е ожулена; той казалъ:

— А това на врата ти отъ какво е?“

„Така“, казало кучето.

„Какъ така?“ още веднажъ попиталъ вълкътъ.

„Така, отъ вериги. Прѣзъ цѣлия день азъ стоя въ синджири, и ето той е изтрилъ малко отъ космитѣ ми на шията“.

„Но щомъ е така, прощавай, куче! — казалъ вълкътъ. — Никога неще живѣя при хората. Нека не бжда толко храненъ, но да бжда свободенъ.“